

KENÉZ FERENC

Utókorom

Hát itt vagyok, be kell ismernem:
egy kissé talán elkeverten,
hogy jogosan vagy jogtalanul
utókoromban majd kiigazul,
no, már ha lesz utókorom,
égi kocsisoron egy kis kocsisborom,
hogy a málhát, mit idáig hoztam,
a nagy fényességben kipakoljam.
„Tegyed le, barátom, a sarokba!”
szól rám valami légi szolgál,
téblábolok majd, kissé rösten,
hogy a pakkomat hova is lökjem,
hol az én helyem, néznék a szolgára,
de az már elszállt, alászolgálja,
téblábolok hát, kutakodva,
mi a sok pakk rendjének titka,
ott lenn megvolt ki-kinek helye,
egyiknek „kijárva”, másiknak kilépve,
a sorba besorolódva idejébe’,
ám itt nyoma sincs földi rendnek,
a pakkok itt-ott, szanaszét hevernek,
hát én az enyémet hova tehetném,
se útban ne legyen, se a szemetjén,
nézek előre, jobbra, balra,
a helyzet egyáltalán nem világos,
hatalmas pakkján ott ül Arany János,
kicsit odébb, végigheverve,
egy nevenincs ember s kis poggyászterhe,
én Istenem, hol az én helyem,
szólongatom s kapaszkodnék az Úrba,
ám nem lehet, hisz fejbúbjáig azúrban,
várom a jelt, hogy itt fönny mi a lépték,
miszerint ennek vagy annak,
a végleges helyét kimérték,
s míg állok tétován az óriási placcon,
hát egyre kisebb a pakk,
az én idáig hozott pakkom.